ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **N. T. T. L.,** zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2018, č. j. 22 A 61/2017 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala dne 18. 12. 2014 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o povolení trvalého pobytu na území České republiky za účelem sloučení s rodinou. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-11-17/TP-2015, žádost žalobkyně zamítlo s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017. Žalobkyně podle správního orgánu I. stupně nesplnila podmínku stanovenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázala důvod žádosti, tj. soužití s rodičem. Společné soužití nezaopatřeného dítěte s rodičem je totiž nutné realizovat bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně však začala ve školním roce 2015/2016 studovat ve Vietnamu, přičemž její studium mělo probíhat alespoň do konce školního roku, zatímco její matka pobývá v České republice.

[2] Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila rozhodnutím ze dne 26. 4. 2016, č. j. MV-45528-4/SO-2016. Se závěry správního orgánu I. stupně se ztotožnila a dodala, že ačkoliv žalobkyně tvrdila, že chce do České republiky vycestovat co nejdříve, bezprostředně po ukončení studia střední školy této možnosti nevyužila a nastoupila navazující studium. Skutečným důvodem podání žádosti proto nebylo společné soužití s rodičem, ale získání povolení k trvalému pobytu v České republice.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu, který v záhlaví uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil.

[4] Krajský soud uvedl, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo třeba kumulativní splnění tří podmínek: (i) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (ii) cizince, který má na území České republiky povolený trvalý pobyt, a (iii) důvodem žádosti je společné soužití žadatele s tímto rodičem. Splnění prvních dvou podmínek žalobkyní nebylo sporné. Správní orgány měly za to, že podmínka třetí nebyla splněna v důsledku toho, že žalobkyně pokračovala ve studiu ve Vietnamu, podle krajského soudu však tato okolnost nepředstavovala překážku budoucího soužití žalobkyně s matkou v České republice. Žalobkyně totiž v žádosti uvedla, že v případě udělení povolení má v úmyslu odcestovat do České republiky a ve studiu pokračovat zde. Pokud měly správní orgány pochybnosti o věrohodnosti tohoto tvrzení, měly na to žalobkyni upozornit a umožnit jí objasnit je tak, aby byl bez pochybností zjištěn skutkový stav. Krajský soud podotknul, že žalobkyně sice měla možnost po skončení studia na střední škole požádat o jiné formy pobytového oprávnění, vycestovat do České republiky a případně zde i studovat, avšak skutečnost, že tak neučinila, nemůže sama o sobě vyvrátit důvod její žádosti. Žalobkyně přitom byla po ukončení studia na střední škole v červenci 2015 v nejisté situaci v důsledku postupu správního orgánu I. stupně, neboť ten měl již v té době o její žádosti rozhodnout, avšak lhůtu pro rozhodnutí nedodržel. Podala-li v takové situaci přihlášku k dalšímu studiu ve Vietnamu, nemůže jí to jít k tíži.

III.

[5] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V té zopakovala skutkové okolnosti a uvedla, že krajský soud je interpretoval v rozporu se zákonem a rozhodovací praxí soudů. Podle stěžovatelky žalobkyně sice tvrdila, že důvodem její žádosti je soužití s rodičem, podstatné však bylo, že tento úmysl nerealizovala a po ukončení střední školy se rozhodla pro setrvání ve Vietnamu, kde se zapsala ke studiu. Jejím úmyslem proto bylo studium v domovském státě, nikoliv sloučení s rodičem na území České republiky. Povinností stěžovatelky přitom nebylo poučovat žalobkyni o hmotném právu a břemeno důkazní ve vztahu k prokázání splnění podmínek pro udělení pobytového oprávnění leží na žadateli. Žalobkyně však splnění podmínek neprokázala, ale naopak jejich splnění svým jednáním vyvrátila. Pokud by přitom žalobkyně studium ve Vietnamu ukončila, přestala

by splňovat podmínku nezaopatřenosti zletilého dítěte, neboť by na českém území sice mohla žít s matkou, ale neměla by zajištěné studium.

IV.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že argumentace stěžovatelky je nesmyslná. Žalobkyně za matkou do České republiky ihned po skončení studia na střední škole vycestovat nemohla, neboť jí doposud nebylo uděleno povolení k pobytu, o které požádala. S ohledem na nejistotu ohledně rozhodnutí o žádosti proto pokračovala ve studiu ve Vietnamu, což jí nemůže být k tíži. Pokračování ve studiu zároveň neznamená, že se nechce sloučit s matkou. Studium v České republice nadto zpravidla nemůže plynule navazovat na studium ve Vietnamu, neboť žadatelé se k přijímacímu řízení, které se koná zpravidla na jaře, mohou dostavit teprve po získání povolení k pobytu. Obvykle proto po vydání povolení k pobytu vycestují do České republiky k zajištění přijetí do dalšího studia, poté dokončí školní rok ve Vietnamu a pak znovu přicestují do České republiky za účelem realizace sloučení s rodiči.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda stěžovatelka mohla naplnit zmíněnou třetí podmínku stanovenou v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pokud studovala ve Vietnamu. Uvedené ustanovení v rozhodné době znělo: *„(1) Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci (...) d) který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“*

[10] V podstatě shodnou věcí, jak skutkově, tak právně, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017 - 24. V něm se jednalo rovněž o žadatele o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jehož žádost byla zamítnuta proto, že studoval ve Vietnamu. Nejvyšší správní soud se však s názorem zastávaným stěžovatelkou neztotožnil. Uvedl, že „[ú]*čelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žadatele s rodičem (rodiči) má být pouze důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Společné soužití však nemusí nutně probíhat již v době podání žádosti.* [...] [J]*e patrné, že právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že žadatel v době podání žádosti nemusí, a zpravidla ani nebude, pobývat na území ČR. Žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z toho důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče (rodičů) v době rozhodování správního orgánu dosud*

neprobíhá. Pozornost správních orgánů se při posuzování třetí podmínky musí soustředit na ověření toho, zda důvod podání žádosti, tj. soužití s rodičem (rodiči) na území ČR po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se skutečným záměrem žadatele. Žadatel je povinen tvrdit, že důvodem žádosti o trvalý pobyt je budoucí společné soužití s jeho rodičem. Pokud tvrdí tento důvod a v řízení není prokázáno, že jím není, resp. je prokázáno, že je důvodem něco jiného, žádosti by mělo být podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyhověno. Má-li správní orgán pochybnosti o žadatelem tvrzeném důvodu žádosti o povolení trvalého pobytu, je důkazní břemeno na jeho straně a musí postupem podle příslušných procesních ustanovení správního řádu učinit taková skutková zjištění, která vyvrátí žadatelem tvrzený důvod žádosti, případně bude zjištěn důvod jiný."

[11] K otázce, zda studium v zemi původu může být důvodem nenaplnění třetí podmínky ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, pak Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval, že „[s]*amotná skutečnost, že stěžovatel v době podání žádosti studoval mimo území ČR, nepředstavuje překážku vylučující jeho budoucí soužití s jeho matkou. Vzhledem k tomu, že § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců požaduje, resp. v rozhodné době požadoval, nezaopatřenost zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední nebo vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců) a zároveň, jak bylo výše uvedeno, zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR, bude tato situace v obdobných případech vcelku pravidelně nastávat. Je však zcela běžné, že studium lze v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku) ukončit. Pokud na základě stěžovatelem předloženého potvrzení o studiu vznikly Ministerstvu vnitra pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatele, bylo jeho povinností nejprve jej upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit mu, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).*" Závěry citovaného rozsudku lze vztáhnout také na projednávaný případ. Odpovídají totiž beze zbytku na kasační námitky stěžovatelky, neboť se jedná o právně i skutkově zcela totožnou věc a stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla nic, co by výše uvedené závěry zpochybňovalo. Nejvyšší správní soud proto kasační námitky neshledal důvodnými.

[12] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci úspěch měla, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Stěžovatelka je povinna uhradit žalobkyni

uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu